

3.

KUKATKO

Josefodolské divadelní jaro

5.5 až 7.5.2017

J.K. TYL JOSEFŮV DŮL

Recenze:

Divadelní spolek Havlíček Zákupy JAK TO BYLO S NEPILVODOU

DS Havlíček přivezl do Josefova Dolu bláznivou frašku původně z pera E.A.Longena (Dezertér z Volšan) po souborové úpravě pod názvem Jak to bylo s Nepilvodou. Longenova hra inspirovaná francouzským vaudevillem splňuje většinu charakteristik žánru. Je postavena na bláznivé zápletce „nenebožtíka“ a jeho rodiny rozšířené o dvě služky, tchyni a milence manželky. Komické situace mají svůj zdroj zejména v těch situacích, kdy se „nebožtík“ znovu objeví doma jako živá bytost. Zákupští se se zvoleným žánrem vypořádali vcelku úspěšně, hraje se s využitím herecké nadsázky, energicky a v postavách žen často i půvabně. Postavy mimo rodinu (funeráci, zdravotníci, policie) jsou uchopeny vždy týmiž herci komicky a jsou oživením děje. Problematickou se tak jeví poněkud nesalónní prostředí pokoje, v němž se příběh odehrává a příliš expresivní ztvárnění opilosti hlavní mužské postavy. Longen našel ve svém kousku místo i pro společensko-kritický úsměv, to když je úřednická mašinérie bezradná proti té jednoduché holé skutečnosti, že mrtvý oživil, a co s ním, když úředně neexistuje? Zákupští na to místo nijak netlačí, ale jsou si téhle absurdity evidentně vědomi. Drobné výpadky textu zpomalily několikrát rytmus představení, ale to bylo spíše na úkor nedozrálosti nedávno premiérované inscenace. Po dotvoření tohoto dosud „rychlou jehlou“ vytvořeného dílka by mohl mít soubor divácky úspěšnou a solidně inscenovanou frašku.

Za porotu F.Zborník

Skaláček Tisá NEJKRÁSNEJŠÍ VÁLKA

Dalším „novicem“ josefodolské přehlídky byl soubor Skaláček Tisá (činoherní skupina, jinak loutkový soubor), který doplnil program o hudební divadlo. NEJKRÁSNEJŠÍ VÁLKA autorské trojice Vladimír Renčín – Jindřich Brabec – Hana Čiháková je obvykle označován jako muzikál, což zřejmě ve vývoji českého divadla druhé poloviny 20. století lze akceptovat. Nejkrásnější válka patřila k velice úspěšným titulům na profesionálních a posléze i amatérských jevištích. Námětově se váže k antické Aristofanově komedii Lysistrata, může však také připomenout českou klasiku –

Klicperův Ženský boj. Předloha však obvykle svádí skrze hudební složku k nadměrnému lyrizmu a skrze téma o vzpouře žen, jež muže odradí od tažení do války odmítnutím tělesné povolnosti, pak nadbytečnou a prvoplánovou dvojsmyslností. Soubor z Tisé se těmto řešením šťastně vyhnul, ženy nesou dynamický náboj vzpoury a muži dokážou v úměrné nadsázce vyjádřit pudy válečníků. Sympatickým rysem inscenace je strhující kolektivní herectví s velkým energickým nábojem i ve zvládnutí zpěvní složky a nesložitě choreografie. Zaujme jednoduchá scénografie, umožňující přehlednost komparzových scén, jen je škoda nevyužití prostoru brány ve 2. dějství. Vhodně volena je i kostýmová složka s použitím materiálu i siluety, která nepřehání antickou linii, ale v dámských kostýmech připomene empír. Dějově bohatší první polovina

hry plyne ve výborném temporytmu, avšak druhé jednání (zvláště scény mužů převlečených za ženy) se stává zbytečně zpomaleným a retardujícím. Zde už se projevují i nedostatky jevištní řeči, tj. málo srozumitelná dikce v hlasovém zkreslení fistule). Prospělo by rovněž zdůraznění tématu „spolupráce“ se ženami v nepřátelském spartánském táboře, čímž by byla umocněna základní idea muzikálu. Soubor z Tisé dnes získal první zkušenost z účasti na regionální přehlídce a jejich prezentace našla ohlas u publika i poroty. Rádi se s nimi setkáme i v následujících ročnících.

Za porotu: R. Felzmann

Divadelní spolek J. J. Kolár při TJ Sokol Poniklá CESTY HLEDÁNÍ s

Poniklá užitečně hledající, Po sérii komedií s cílem pobavit a rozesmát přivezl DS J.J.Kolár při TJ Sokol Poniklá inscenaci **Cesty hledání** označenou autorem předlohy P.Šreibrem jako psychologické drama. Téma tomu nasvědčovalo, drogová závislost mladých lidí je problémem celosvětovým a je dobré, což diváci ocenili, že se tomuto tématu věnuje i umění, v tomto případě divadlo. Navíc soubor disponuje několika teenagery a předváděný příběh souzněl s jejich věkem i jejich zkušenostmi. Téma samotné však ještě nezaručuje plnohodnotný racionální a emoční „zásah“, podstatné je jeho estetické ztvárnění v předloze a posléze v jevištní realizaci. Je poctivě říci, že Šreibrova předloha je více jakýmsi didaktickým návodem, jak postupovat, pokud se takový problém naskytne, než plnohodnotným dramatickým dílem. V úvodu objasní postava psycholožky v telefonickém rozhovoru nejčastější příčiny podlehnutí drogové závislosti u mladých lidí. Následující textový zápis je pak jen popisnou ilustrací řečeného. Sledujeme osud hlavní hrdinky Slávky, poznamenané konfliktním vztahem s matkou a ztrátou jediné blízké osoby babičky, její konfrontací s rodinou nově příchozího otčima, ústící do jejího odchodu z domova a konečně závislosti na skupině kamarádů, která ji vtáhne do drogové závislosti. To samo o sobě by mohlo být velikou příležitostí k dramatu o člověku, který vlivem okolností ztrácí svou osobnost a propadá se do osamocené nicoty. Textová předloha však neposkytuje dostatečnou oporu pro takové napínavé drama. Postavy jsou napsány černobíle /matka, otčím, skupina teenagerů), „šustí papírem“, dialogy připomínají více televizní didaktické pořady než plnokrevné drama. Nezažíváme tak dramatické situace, nýbrž jen informace, jež si postavy vyměňují. Herci ani režie si s jedinou výjimkou nedokázali s takovým autorským vkladem poradit. Jednají nepravděpodobně v nepravděpodobných situacích a vlastně ani při vši snaze nemohou jinak, text je tu balvanem, jehož zátěž by se nemohlo podařit odvalit i zkušenějším inscenátorům. Onou výjimkou je představitelka Slávky Julie Janatová, její výkon na mnoha místech přesahuje textový předpis a herečka vytváří postavu uvěřitelnou, konkrétní, nemodelovou. U všech ostatních vnímáme upřímnou snahu i určitou míru dovedností, ale limity předlohy překonat nemohli. Tvůrci si nepomohli ani scénografickým řešením. Rozdělením jeviště na dvě poloviny, kdy se vždy striktně využívá jen jedna část, zabránila části diváků fyzicky vnímat zobrazovaný celek a herece odkázala na jednání v úzkém prostoru. Největším přínosem inscenace tak zůstalo ono společenské téma. Je potřebné a užitečné se jím zabývat. K plnohodnotnému uměleckému dílu však autor předlohy příliš šancí neposkytl. Soubor však ukázal řadu talentů a především snahu zabývat se aktuální problematikou, která se řady jeho členů dotýká. Setkání s dramatem, resp. divadlem jako takovým, je snad přiměje k hlubšímu zájmu o tento druh umělecké komunikace, o další vzdělávání v něm. V tom je naděje pro budoucí práci sympatického souboru z Poniklé.

Za porotu F.Zborník